

Parafrázis

A parafrázis ógörög szóösszetétel. Para= hozzá, mellé. Mit parázol? Miért félsz, hogy mellé megy a dolog?

Phrasein (beszélni, mondani). Paráfraszi! – mondja az újgörög.

A *frázis* mai jelentése **beszédfordulat, szókapcsolat, megfogalmazás.**

A **zenében** rövid zenei gondolat, strófa, egység, amelyet legalább két [motívum](#) alkot.

Dzsessz zenész rémálma, hogy eltűntek a frázisok.

A köznapi szóhasználatban azonban inkább **üres gondolatokat, elcsépelet kifejezőmódokat jelent. Politikus mondja: „Mielőtt a beszédemet megtartanám, mondani szeretnék valamit.”**

Parafrázis

Hozzámondás, értelmezés; átfogalmazás Egy műalkotás újraalkotása más eszközökkel vagy más stílusban, többnyire egy másik művész által.

A parafrázis mint formai tanulmány újkori szülemény, a reneszánszban görög-római mintákra, sőt modellként használva különböző antik szobrokra, épülettöredékekre készültek parafrázisok. A barokk is szívesen nyúlt ehhez az eszközhöz, egy-egy remekművet belehelyezve saját, önálló műalkotásba (csendéletek, mitológiai jelenetek esetén Rubenstől Chardinig találunk erre példát). Nem beszélve Van Gogh Millet és Delacroix átdolgozásától, egészen a szürrealisták bátor stílus- és témaválasztásáig (Dalí, Ernst). Sinkó István

Az itt látható parafrázisok közt látunk könnyed formai játékokat - komoly műértő és járatlan laikus jót derül rajtuk - de vannak egészen mély tanulmányok is, amik a példakép valamely formai elemét veszik vizsgálat alá.

Vannak akik nem fogadják ilyen pozitívan a parafrázisokat, a komoly mű megbecstelenítésének, porba rángatásának tartják. Nem teszed le rögtön! Hogy jössz te ahhoz!

Mi van, ha a gyerek nem érti a feladatot? – kérdezték egyszer Mérei Ferencet. Olyan nincs, hogy a gyerek nem érti, legfeljebb másképp érti!

Ezek a másképp értékek néha roppant tanulságosak, közelebb visznek az eredeti alkotás megértéséhez is, főképp persze ahhoz a gyerekekhez, aki újragondolta.

És akkor most itt a gyerekekről kellene beszélni, kiemelni a legjobbakat. Sajnos mind a legjobb a maga nemében, maradjunk tehát a gyönyörű összképnél.

Arról a helyről is kellene mondani valamit, ahol a képek születtek, a vizuról, de hát a jelenlévők mind ismerik, reméljük, még sokáig megmarad.

Edináról, aki biztos megmarad, amíg a vizu vizu, lehetne idecitalni a Facebook kommentjeit, szülőktől, gyerekektől, kollégáktól, mégpedig nem akármilyen kollégáktól, mert bizony a szakma legjobbjai szokták dicsérni.

Művészet- és más - pedagógusokról kétféle tudósítást szoktunk olvasni. Egyrészt szürke, unalmas, kártékony alakokról, csak az időt veszik el jobb dolgoktól, amihez nyúlnak sárrá válik. Pedig lenne honnan tanulniuk. Egy internetről összeszedezett feladatgyűjteményben például 143 tanártól 1465 feladatot láthatunk, 31 299 képpel illusztrálva. Másrészt messze felettünk lebegő titánokról, akik napi 16 órában művelik a csodákat. (Vesd össze: Vallonok balra, flamandok jobbra! – És a belgák hova álljanak? Kell-e magyarázni, miféle oktatási rendszer az, amin csak a csodák segíthetnek?) Vannak köztük, akiket az egész ország ismer, semmiképp sem méltatlanul, pl. Ritoók Nóra, másokat inkább csak a szűkebb szakma, meg persze lakóhelyük. Mert a lakóhelyükön mind otthagyják a kezük nyomát, Szolnokon sem telik el úgy hónap, hogy a vizusok ne festenének meg valahol valami falat.

Ezt a lebegést azért ne hozzuk előttük szóba, mert a csoda néha ugyan mintha magától születne, kap a gyerek egy egyszerű kis feladatot, megyünk megnézni mire jutott, és majd hátra esünk, többnyire azonban meg kell dolgozni érte. megkeresni a legszerencsésebb középutat magas és populáris kifejezésmód között, és persze, hogy a gyerek merre felé talál magának élhetőbb teret.

A nevelés ugye a mesékkal kezdődik, a legkisebb fiúból király lesz, legrosszabb esetben is zsák arannyal tér haza. Aztán jönnek a történelem nagy alakjai, még jó, ha zárójelben ott van Marcus Aurelius rezignált megjegyzése: Mit jelent Nagy Sándor, Caesar, Pompeius - Diogenészhez,[79] Hérakleitoshoz, Sókratéshez képest? Ezek meglátták a jelenségeket, valamint a jelenségek okait és anyagát, s vezérlő elveiket nem cserélgették. Amazoknak mennyi volt a gondjuk, és mennyi külső körülménytől függtek! Szívesen folytatnám, mit is kellene ma tenniük napjaink nagy politikusainak, de vissza az iskolába. A tanár nagy emberekkel, nagy alkotásokkal példálózik, holott tanítványai többsége egyszerű életet fog élni. Persze, ha jobban szemügyre vesszük életüket, munkásságukat, már nem olyan szakadéknyi a különbség nagy ember és egyszerű ember közt, előbbinek is vannak egyszerű dolgai, és utóbbi is magasba emelkedik időnként. Innentől kezdve már egyszerű a megoldás: jobban szemügyre kell venni a dolgokat! Az életünket!

Ideje befejezem

A legtöbbet tanulmányozott, kommentált szövegek valószínűleg az Evangéliumok. Magyarázták már szó szerinti és átvitt értelmében, parafrázeálták számtalanszor. Néha már rá sem ismerünk az eredetire, hacsak nem a torzképére. Ezekből a munkákból itt számomra valami egészen mély evangéliumi szeretet sugárzik.